

ше, покриваше <sup>се</sup> с белези, ала при най-слабото докосване почваше отново да боли, вечно жива и чувствителна. Една случайно изтървана дума, някое копие или лък на наследника, зърнати в оръжейната, евангелията и иконата на царицата го докарваха до припадъци на отчаяние. Той бродеше безсънен из празните, заглъхнали за смеха и радостта зали, спираше пред мозаичните картини, които изобразяваха ликовете на покойниците, дълго ги съзерцаваше. Ала мълчаливи и хладни бяха студените мрамори. Не даваха ответ на безумния му шепот.

Отначало бе намислил да отиде в манастир. Да се оттегли в някоя обител, сам със скръбта си, далеч от грижите, радостите и суетите на хората. Защото никой като него не бе познал тъй дълбок празнотата на светските постижения, нетрайността на човешкото щастие. Никой не бе получил тъй много като него, ала и никому не бе отнето тъй много като нему.

Щеше да остави севастократор Александър за наместник на малолетния Калиман, а той щеше да отиде в Бачковската обител, кра любимия Асеновград. Ала болярите му го бяха раздумали.

Кой крепеше цялостта на царството? Кой обединяваше толкова люде в едно общо желание за мирен труд и разбирателство? Не бе ли омаята на неговия образ, който караше всички да се подчиняват на богоспасния Царевград Търнов?

Той обиколи всички манастири и църкви. Прекара два месеца усамотен в Рилската обител. Отиде при Василий. Отиде при монахиня Теофана, сякаш можеха думи, слова, празни слова да уталожат лъти рани.

Монахиня Теофана го прие в килията си.

Бившата Константинополска императрица бе останала под монашеското було все тъй поразително царствена, с ненакърнена горда красота.

Умните ѝ светли очи се отправиха с безкрайно съжаление